

har du husket at takke ham derfor? Har du skønnet paa, at han saaledes har taget Byrde paa Byrde fra dig og kærligt beredt dig Vejen til hans Hjærte? Hvis ikke, saa er det Tid, at du ræddes for dig selv! Det haster, Betty! Mærker du det ikke? Dommens Dag er nær! Ser du ikke, hvordan Alting vakler, at Verden er i Opløsning? Gud har taget sin Velsignelse fra Menneskenes Samfund, og Dæmonerne regerer i det som Orme i et Aadsel. Gaar ikke Lasten og Egennyttens nogen paa Gaderne? Har ikke Skamløsheden en Plakat paa hvert Gadehjørne? Ser du ikke, hvordan Hovmod og Hævngerrighed har spyet sin Gift over Alles Sind? Stand rejser sig mod Stand, Folk mod Folk . . . Hadet har tændt Landene i Flamme, og Blodtørsten brøler af Kanonernes Munde. Ja, selv fra Herrens eget Hus, fra Kristi egen, dyrekøbte Menighed er hans Aand flygtet bort. Ser vi ikke Selvretfærdighed og Selvklogskab føre Strid om Kirkens Højsæde? Staar ikke mangt et Sted den aabenbare Vantro paa Prækestolene — ?“

Han standsede. Henne i Havestuedøren var Tjenestepigen kommen til Syne. Hun havde allerede staaet der nogen Tid, men Emanuel havde i sin lidenskabelige Henrevenhed ikke set hende.

„Hvad er der, Angelica?“ spurgte Fru Betty.